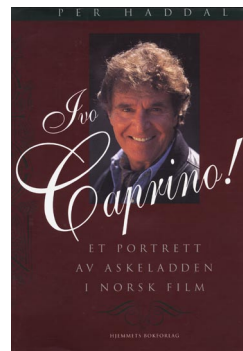

Utdrag fra Per Haddals bok:
*Ivo Caprino, Et portrett av
Askeladden i norsk film.*

Hjemmets bokforlag, Oslo 1993.

Kan kjøpes på vår webshop:

www.caprino.no

TELEVIMSEN

Norges mest populære fjernsynspersonlighet under store deler av 1960-tallet var en vilter, men velkontrollert liten mann. Han bar skjødesløst hatt og hadde smell i replikken, strødde gjerne satirisk salt i den nasjonale selvsikkerheten, og sjonglerte suverent med åtte-ni forskjellige musikkinstrumenter. Figuren ble bestilt av Anders Buraas i NRK i 1959. Buraas fant på navnet, Ingse Gude skapte mannen, Caprino pustet liv i ham.

Televimsen var som et synsk barn som ser hva andre ikke ser, som avslører de voksnes rollespill og maskeringer. Han fikk lov til å si fra når diverse keisere ingen klær hadde, og han hadde hele TV-Norge som publikum.

- Televimsen er televisjonsk. Nå har jeg laget filmer i femten år, og ingen har sett noen ting, har jeg inntrykk av. Så kommer det en liten figur og blir berømt på null komma null, konstaterte Caprino i et intervju dengang.

I de første årene var Televimsen en stillsfigur som ble fotografert i alle slags merkelige situasjoner: Han varslet at lyden eller bildeforbindelsen - eller begge deler - i NRK-Fjernsynet var blitt borte. Disse opptrinnene ble svært godt mottatt; de var mye morsommere enn fiskene som NRK-Fjernsynet ellers lot svømme i det uendelige foran tilskuernes øyne som pausesignal de første årene.

Televimsen fulgte NRK-Fjernsynet fra åpningen i 1960, som stillsfigur. Allerede i 1961 gjorde Caprino ham levende.

I 1961 laget NRK-Fjernsynet et reportasjeprogram fra Caprinos atelier som het «Er de levende, tro?» I dette programmet var Televimsen en slags konferansier, og nå beveget han seg for første gang, til stor forundring og og glede for det norske fjernsynspublikum. Først forsøkte Televimsen å plukke bort pausebokstavene, deretter deiset han hull i apparatet med en diger klubbe. Siden var han ikke til å stoppe i dette programmet. Bortsett fra at han ikke snakket.

Televimsen slik han kom til å fremstå, var utenkelig uten samarbeidet med Arild Feldborg, rikshumoristen i Norsk rikskringkasting, mannen bak «Døren» og «Inspektør Snusen» og en herskare andre populære programposter og revytekster. Televimsen og Caprino inngikk kompaniskap med Feldborg i 1962, og fra da av fikk figuren en større og mer aktiv rolle i NRK,

Den meget fåmælte Feldborg var utstyrt med et stenansikt som

Televimsen utfolder seg mellom animator Caprino og tekstforfatter Arild Feldborg, og blir ikke mindre frekk for det.

skjulte mye humor. Tanken var at Televimsen-tekstene skulle more godtfolk i hver en avkrok av Norge, og samtidig også treffe de mer intellektuelt anlagte i hovedstaden. Feldborg forsøkte å løse dilemmaet ved en finurlig «tostegshumor». Noen ganger beveget den seg kanskje i «tresteg» også. Publikum skulle være godt orientert innen politikk og samfunnsliv for å få med seg alle poengene. Humoren kunne bli noe særegen, og det var ikke alltid like lett å bli klok på den.